

Proloog

Eerste kerstdag

11.48 uur

De sneeuw ontnam het dal alle kleur, zodat het zwart-wit werd als op een oude foto: verblindend witte velden, loodgrijze lucht en winterse bomen in houtskool getekend. De kapel stond log en hoekig boven op de heuvel, bewaakt door een ijzeren hek.

Aan het eind van de ochtend kwamen er twee tieners het pad op sjokken; hun kleren waren onverwacht fel van kleur tegen al dat wit, hun stemmen versplinterden de stilte.

Toen ze bij het hek naar het kerkhof kwamen bevroren de woorden op hun lippen.

De ene nam de leiding. Ze ploeterde onhandig door de kniediepe sneeuwhoppen naar het nieuwste graf, naar de steen achterin die nog niet verweerd was, die nog glom onder zijn dakje van sneeuw. Het meisje trok haar muts van haar hoofd, deed haar wanten uit en boog zich fluisterend over het graf. Haar wangen waren rood van de kou en glommen van de tranen.

'Kom, we maken een sneeuwpop voor haar,' zei ze toen, en ze droogde haar gezicht. 'Daar was ze altijd gek op.'

Samen gingen ze aan het rollen, kloppen en schrapen. Ze maakten een ronde gestalte die even hoog was als de grafsteen. Ze gebruikten afgevallen takjes als armen. Ze maakten een gezicht van steentjes en blaadjes.

Toen ze weggingen bleef het sneeuwmeisje achter en hield die hele korte dag de wacht, tot de schaduwen paars kleurden, toen blauw, grijs en ten slotte zwart, tot de sterren tevoorschijn kwamen en helder, fel en zuiver boven het dal glinsterden.

DEEL 1

Hoofdstuk 1

8.00 uur

Die ochtend heb ik geen flauw idee wat er aan de hand is. Geen enkel vermoeden. Totaal geen voorgevoel. Absoluut geen benul. Ik moet wel het tegengestelde van helderziend zijn, want eigenlijk ben ik zo goed als gelukkig.

Mijn moeders radar pikt het meteen op. 'Fijn om je weer te horen zingen, Jess,' zegt ze terwijl we wachten tot het water kookt.

Na het ontbijt geef ik haar een knuffel en stort me dan naar buiten, de blauw met gouden ochtend in. Het is warm, maar de echte kou verstopt zich al in de schaduwen, klaar om je te overvallen en te waarschuwen dat de zomer bijna voorbij is. Ik hou van september, altijd al. Die heldere lucht, met dat eerste bitterzoete vleugje herfst. Dat ruikt naar hoop, nieuwe potloden en nieuwe kansen.

Terwijl ik haastig de heuvel af loop doe ik mijn oortjes in en start mijn favoriete playlist. Voor me ligt het dorp in de zon als een toeristische website die je uitnodigt Yorkshire te bezoeken: de hoge, smalle huizen, in rijen boven elkaar, die zich aan de steile helling vastklampen.

Als ik te laat kom is dat mijn eigen schuld, want ik blijf steeds staan om foto's te nemen met mijn telefoon: bladeren in tegenlicht, totaal verdroogde en stoffige kluwens onkruid, weerspiegelingen in het kanaal. Kunstzinnige vor-

ming is het enige examenvak waar ik echt om geef en ik zoek naar inspiratie voor het volgende project.

Ik moet rennen om de bus te halen, maar toch vind ik nog een raamplaatsje bovenin, lekker warm. Ik leun met mijn hoofd tegen de ruit en doe mijn ogen half dicht. De muziek is een ladder en mijn hoofd klimt langzaam naar boven om te genieten van het uitzicht daar. Ik zie nauwelijks wat er echt achter het raam ligt – de vertrouwde heuvels, wijd uitgespreid als de rokken van danseressen; de boerderijen die hier en daar op die schuine lijnen liggen; de ravijnen vol bomen en de huizen die onder in het dal staan of een lint langs deze weg vormen, deze idiote overvolle weg waaraan we allemaal verslaafd zijn omdat hij de snelste manier is om hier weg te komen.

In het volgende dorp stap ik uit bij de halte bij school, en dan gebeurt het: de gouden zeepbel die de ochtend was, versplintert als glas.

Ik zie de moeder van mijn beste vriendin. Edens moeder, Claire. Haar auto komt uit de zijstraat, nog geen drie meter verderop. Haar gezicht ziet grauw en haar paardenstaart zakt af. Ik heb haar nog nooit zonder make-up gezien.

Claire zou niet moeten rijden want ze kan nauwelijks zien: met een verkreukeld gezicht dat druipt van de tranen klemt ze haar handen om het stuur. Ik heb Claire weleens eerder zien huilen, maar hier schrik ik zo van dat ik stokstijf blijf staan.

Iemand knalt van achteren tegen me op en loopt dan onhandig langs me. Ik klamp me vast aan de bakstenen muur links van me om mijn evenwicht te bewaren, want de wereld kiept naar opzij.

Voor ik de weg op kan schieten en op het autoraampje kan kloppen is ze de hoofdweg op gereden en verdwenen.

Wat gebeurt er? Wat doet Claire hier, in zo'n toestand?

Mijn hart bevriest.

Ik voel pijn opkomen in mijn slapen. Tot nu toe is het een migrainevrije week. Voor het eerst in eeuwen. Ik ruk mijn oortjes uit en mep op mijn telefoon om de muziek stop te zetten.

Eén gemiste oproep. Van Edens vaste telefoon. Geen berichtje. Hoe heb ik die kunnen missen? Zeker net toen ik de bus in stapte.

Ademloos bel ik haar mobieltje. Het gaat meteen op voicemail. 'E, met Jess. Wat is er? Ik zag je moeder net bij school. Heeft zij je gebracht? Hadden jullie ruzie? Zeg even waar je bent: dan kom ik naar je toe.'

Ik loop haastig de zijweg naar school in en ga op in de stroom leerlingen die allemaal die kant op gaan. Naarmate we dichter bij de uitgestrekte gebouwen van baksteen met glas komen dringt tot me door dat er zeker weten iets aan de hand is. Overal gestaar. Gefluister met de hand voor de mond. Zelfs de jongens. Zelfs de oudsten.

En deze keer ben ik eens niet paranoïde. Woedend kijk ik terug, ik haat ze allemaal, ik haat het dat dit me in één keer terugbrengt naar de ergste maanden van mijn leven. De rest van de school die óver mij praat, niet mét mij. Ogen die wegstaren voordat ze mijn blik kruisen, alsof onheil besmettelijk zou kunnen zijn.

Ik kijk gauw even omlaag om te checken of mijn rok niet per ongeluk in mijn onderbroek zit of zo. Niet dus, alles zoals het hoort: rode veters van mijn schoenen vol verfspatten losjes gestrikt, nauwelijks gescheurde legging, zwart capuchonvest met de mouwen over mijn tattoos getrokken, rok naar opzij gedraaid en dat suffe groene schoolshirt waarin iedereen – op Eden na – eruitziet of hij kotsmisse-

lijk is. Ik schud mijn haar naar voren, over mijn gezicht. De laatste tijd ben ik weer gek op Klaproosrood, al had ik vorig jaar een tijdje dat ik alleen maar Hemelblauw wilde, en als dat verbleekte kwam er zo'n raar verwassen stadium waarin het leek of ik voortijdig grijs werd. Vandaag zie ik er best oké uit, voor zover ik dat tenminste ooit zal doen. Dus wat is er nu eigenlijk aan de hand?

Met gebogen hoofd loop ik in de richting van het linkergebouw. Ik moet ergens even rustig nadenken, voor ik hier-
tegen kan. Ik moet weg van al die mensen die me aanstaren.

Ik vang losse zinnestukjes op die niemand ook maar probéert zachtjes te houden.

'Zij weet het vast wel!'

'Wat denk je, zou de politie met haar willen praten?'

'Jess Mayfield en Liam Caffrey. Kan niet missen.'

Liam is Edens vriend. Onze namen zo gekoppeld, dat klinkt niet goed. Ik voel mijn wangen gloeien. Op de automatische piloot navigeer ik naar de brede oprit, ik kan nog net een voetbal ontwijken. Ik wil naar de achteringang, om de noodgebouwen heen, zodat ik het zijplein op kan glippen om me te verstoppen tot Eden terugbelt.

Ik neem de bocht te snel en knal tegen Josh Clarkson op, die vorig jaar Edens vriend was. Josh' arrogantie zweeft twee meter voor hem uit, net als zijn aftershave. Ik heb nooit gesnapt wat Edens in hem zag, behalve dan dat ze op de een of andere manier bij elkaar pasten: allebei zo lang, goudglanzend en knap. Tot hij zijn mond opendeed.

'Kijk 's aan, als dat Mayfield niet is, die muizige mafkees.' Josh schiet zijn sigaret weg. 'Geen wonder dat ze er zo belazerd uitziet.'

Hij veegt zijn lange haar uit zijn ogen en kijkt me smalend aan. 'Jij bent een mooie shitmagneet, weet je dat wel?'

Hij komt een stap dichterbij. 'Je bent een freak, je moeder is een pot en nou wordt je beste vriendin ook nog vermist.'

Ze sluiten me in, Josh en de drie maatjes die hij heeft om er beter uit te zien. Ze hebben allemaal dezelfde vreemde houding en hetzelfde overdreven gestylede haar, alsof ze verwachten elk moment gerekruteerd te kunnen worden voor een tweederangs boyband.

Misschien was het toch niet zo slim om hierheen te komen. Hier ziet geen mens wat er gebeurt. Rechts de muur van de noodgebouwen. Links een verwilderde heg met daarachter de omheining. Het is een soort gang, waaruit ik pas een heel eind verderop kan ontsnappen.

Ze sluiten me steeds meer in. Mijn hoofdpijn wordt steeds opdringeriger. Ik haal diep en langzaam adem om hem de baas te blijven. Ik concentreer me op een steentje op het asfalt dat ik in mijn schoenzool voel drukken.

'Je betere helft kwijt? Nu is Eden Holby niet meer zo perfect, hè?'

Tik tak, tik tak...

Kostbare seconden gaan voorbij. Wat er ook is gebeurd, Eden heeft me vast en zeker nodig. Ik moet meer te weten komen. Ik moet hier weg.

'Ze vroeg erom, Eden Holby. Op zelfvernietiging uit.' Josh Clarkson lacht, een lome brede grijns, een echte vrouwenverslinder maar niet heus. 'Echt niet dat zij gay is – daar hoef je niet mee aan te komen. Ze had altijd wel zin, snap je wat ik bedoel?'

Blafferig gelach van de hyenajongens.

'Wat moet je, Clarkson?' Mijn stem klink nauwelijks beverig.

'Als Eden vermist wordt zit Liam Caffrey erachter, kan niet missen. Zeg je dat ook tegen de politie?'

Dit gaat te snel voor me. Ik kan het niet bijbenen. Wat heeft hij tegen Liam? Toch snap ik wel waarom hij zo de pest aan hem heeft. Liam heeft Eden nu. En bovendien is hij alles wat Josh nooit zal zijn.

'Rot op.' Ik knijp mijn ogen dicht, houd mijn adem in en loop verder. Misschien zie ik er gestoord genoeg uit om wat ruimte te winnen, want als ik ze weer opendoe is het zijhek dichterbij en mijn weg vrij.

'Vraag Caffrey maar waar hij het lijk heeft verstopt!' brult Josh me na, zo hard dat de hele school het kan horen. 'Toe maar, vraag het hem maar!'

Liam zou Eden nooit iets doen. Dat is zo'n idioot idee dat ik er bijna om moet lachen.

Terwijl ik maak dat ik veilig bij school kom merk ik onwillekeurig overal om me heen stomme details op: een leeg chipszakje dat langswaait, de geur van pasgemaaid gras, de lucht die weerspiegelt in de schoolramen: prachtig diepblauw met pluizige wolken.

En dan opeens: Liam kan Eden wel iets aandoen. Liam hééft Eden iets aangedaan. En ik ben de enige die dat weet.